

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PITEȘTI
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DOSAR NR. / /2008 DECIZIE NR. /R-CONT
Ședința publică din 2010
Curtea compusă din:

Președinte: - judecător
 - judecător
 - judecător
 - grefier

Pe rol fiind pronunțarea asupra, recursului declarat de ANAF PRIN DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI RÂMNICU VÂLCEA, cu sediul în Râmnicu Vâlcea, str. G-ral Magheru, nr.17, județul Vâlcea împotriva sentinței nr. / .2009, pronunțată de Tribunalul Vâlcea, în dosarul nr. / /2008, intimată fiind SC SRL, cu sediul în Râmnicu Vâlcea, str. nr. , județul Vâlcea.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, nu au răspuns părțile.
 Procedura, legal îndeplinită.

Recursul este scutit de plata taxei judiciare de timbru.

Dezbaterile asupra recursului au avut loc în ședința publică din 2010, dezbateri ce au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta decizie.

CURTEA

Asupra recursului de față, constată următoarele:

La data de 2008 SC SRL cu sediul în Rm. Vâlcea, strada nr. , județul Vâlcea, înregistrată la O.R.C. Vâlcea sub nr. J/38/ / a solicitat în contradictoriu cu ANAF-ADMINISTRATIA FINANTELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI RM. VALCEA, cu sediul în Rm. Vâlcea, strada G-ral Magheru, nr.17, județul Vâlcea anularea parțială a deciziei de impunere nr. / 2008, a raportului de inspecție fiscală nr. / 2008 și a dispoziției de măsuri nr. /30 2008, întrucât sunt nelegale și netemeinice.

De asemenea, s-a solicitat înlăturarea obligației de plată a sumei de lei – impozit pe profit și lei – majorări de întârziere; a sumei de lei – impozit pe venituri ale persoanelor fizice și lei – majorări de întârziere, precum și suspendarea deciziei de impunere nr. / 2008 până la soluționarea prezentei contestații.

În motivarea acțiunii se arată că prin decizia de impunere nr. /08. 2008, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. / .2008, petenta a fost obligată de organul fiscal la plata următoarelor sume: lei – impozit pe profit datorat de persoane fizice pentru perioada 2005 – 2008 și majorări de întârziere în sumă de lei; suma de lei – T.V.A. aferentă perioada 2005 – 2008 și majorări de întârziere în cuantum de lei; lei –

impozit pe alte venituri ale persoanelor fizice și majorări de întârziere în sumă de lei.

Se precizează că petenta nu datorează sumele stabilite de organul fiscal, întrucât în mod greșit s-a dispus impozitarea sumei de lei, considerată ca nedeductibilă din punct de vedere fiscal, pe considerent că facturile nr. , si nu ar cuprinde toate mențiunile prevăzute de lege pentru a fi avute în vedere la deductibilitatea sumelor respective.

În mod greșit organul fiscal a considerat că aceste facturi nu trebuiau evidențiate în contabilitatea petentei la data emiterii, ca urmare a faptului că prestarea de servicii nu a fost înregistrată ca cheltuială și nu s-au scăzut din gestiune cantitățile de materiale și valoarea aferentă a acestora.

În ceea ce privește suma de lei și majorările de întârziere în sumă de lei, se arată că organul de control fiscal nu a dat eficiență contractului de cesiune de creanță și protocoalelor aferente acestuia, dispunând fără justificare impozitarea sumei de lei, considerată drept venit, deși în realitate suma respectivă reprezintă o cheltuială și ca atare, impozitarea acesteia este nelegală.

În dovedirea contestației s-a solicitat proba cu acte și efectuarea unei expertize contabile, pentru a verifica în ce măsură, față de evidența contabilă și actele justificative, sunt datorate sumele la care a fost obligată petenta.

Prin întâmpinarea de la filele dosar intimata a solicitat respingerea contestației formulată de petentă ca neîntemeiată, pe considerentul că sumele stabilite prin decizia de impunere sunt datorate de către petentă, iar criticile aduse de aceasta, ce vizează nelegalitatea și netemeinicia, nu se justifică.

Prin sentința nr. / .2009 Tribunalul Vâlcea – secția comercială și de contencios administrativ a admis acțiunea formulată de reclamanta SC SRL cu sediul în Rm. Vâlcea, strada

nr. , județul Vâlcea, în contradictoriu cu pârâta ANAF-ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI RM. VALCEA, cu sediul în Rm. Vâlcea, strada G-ral Magheru, nr.17, județul Vâlcea.

Instanța a dispus anularea parțială a Deciziei de impunere nr. din 2008, emisă de Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Rm. Vâlcea, în sensul că a înlăturat obligarea petentei la plata sumei de lei - impozit pe profit și lei - majorări de întârziere ca urmare a stabilirii dreptului de deducere asupra sumei de lei.

De asemenea, a înlăturat obligarea petentei la plata sumei de lei - impozit pe venituri persoane fizice și a sumei de lei - majorări de întârziere în baza dreptului de deducere a sumei de lei, obligând pârâta la lei cheltuieli de judecată către reclamantă.

Pentru a pronunța această soluție instanța a reținut că prin decizia de impunere nr. / .2008, petenta a fost obligată la plata sumei de lei, reprezentând lei – impozit pe profit; lei – majorări de întârziere aferente impozitului pe profit; lei – impozit pe veniturile persoanelor fizice și lei – majorări de întârziere aferente impozitului pe veniturile persoanelor fizice.

S-a reținut de către organul de control fiscal că pentru perioada 01 2005 – 31 2008 datorează suma de lei cu titlul de impozit pe profit la care se adaugă suma de lei – majorări de întârziere aferente impozitului pe profit, întrucât facturile prezentate pentru cheltuielile înregistrate în contabilitatea unității și

considerate deductibile fiscal nu cuprind toate mențiunile prevăzute de lege pentru a fi considerate document justificative.

De asemenea, s-a reținut că petenta datorează și suma de lei – impozit pe veniturile persoanelor fizice și lei – majorări de întârziere aferente impozitului pe veniturile persoanelor fizice, ca urmare a faptului că nu sunt îndeplinite prevederile O.M.F.P. nr.1752/2005 și ca atare, suma de lei evidențiată în contul 461 nu reprezintă plăți efectuate în baza contractului de cesiune creanță nr din 02 2005.

Din raportul de expertiză contabilă întocmit în cauză și actele depuse la dosar, instanța a constatat că în mod greșit organul fiscal a obligat agentul economic la plata sumelor la care se face referire în contestație, întrucât evidența din contabilitatea unității și actele avute în vedere justifică cheltuielile făcute, iar constatările organului de control nu sunt conforme cu realitatea. Astfel, în ceea ce privește procesele verbale de recepție, devizele de lucrări privind lucrările de montaj și contractul de cesiune creanță nr.507 din 02 2005 a rezultat că venitul stabilit de organul de inspecție fiscală este eronat, întrucât în evidența contabilă a reclamantei lucrările respective au fost evidențiate ca venituri, în baza devizului general de lucrări nr. /2005. Omisiunea de a înregistra contravaloarea furniturilor livrate în sumă de lei a fost corectată de petentă în momentul încheierii contractului cu S.C. S.R.L. în baza contractului nr. /01 2006 cu ocazia inventarului de predare-primire a soldurilor sintetice și analitice din balanța de verificare a acesteia.

Corectarea erorii menționate a fost efectuată cu nota contabilă nr. /30. 2006, respectându-se legislația în vigoare și în mod nejustificat organul de control nu a luat în considerare acest lucru, considerând că suma de lei este nedeductibilă fiscal și ca atare, petenta ar datora impozit pe profit în suma de lei și majorările de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de lei.

S-a reținut că organul de inspecție fiscală a interpretat eronat corectarea erorii menționate, iar documentele contabile justifică susținerea reclamantei în sensul că a procedat legal atunci când a efectuat corectarea erorii constatate cu prilejul inventarierii de predare-primire a evidenței contabile.

De asemenea s-a reținut că în cauza dedusă judecării se justifică ajustarea situațiilor financiare, ca urmare a erorilor constatate, care nu se datorează unor fraude sau unor situații financiare incorecte. În acest sens O.M.F.1752/2005, pentru aprobarea reglementărilor contabile conforme cu directivele europene, la care face referire și intimata, precizează la pct.62 alin.1 că „evenimentele ulterioare datei bilanțului și data la care situațiile financiare sunt autorizate pentru publicare, iar corectarea erorilor constatate în contabilitate se efectuează pe seama rezultatului reportat”. Erorile din perioadele anterioare sunt omisiuni și declarații eronate, cuprinse în situațiile financiare ale entității pentru una sau mai multe perioade, iar corectarea acestora se justifică ori de câte ori veniturile sau cheltuielile înregistrate eronat, sau omise în contabilitate la data constatării lor, se corectează cu rezultatul fiscal al perioadei fiscale căreia îi aparțin erorile respective.

În anul 2005 petenta a depus declarația 101, conform datelor din evidența contabilă, înregistrată la A.F.P. Rm. Vâlcea sub nr. / .2006, din care rezultă că a plătit un impozit pe profit în sumă de lei, față de lei cât trebuia să plătească și ca atare, mai are de plătit în anul 2006 la bugetul de stat consolidat suma de lei, iar prin decizia nr. /2005 a plătit un impozit pe profit în sumă de lei, pentru ca prin declarația 101 corectată de expertiza contabilă să se constate că

reclamanta trebuia să recupereze suma de 3 lei de la bugetul consolidat, plătită în plus, reprezentând diferența dintre suma de 15.928 lei, plătită efectiv și suma de 15.925 lei datorată.

S-a reținut că raportul de inspecție fiscală, care a stat la baza emiterii deciziei de impunere, menționează că organul de control a constatat pentru lunile - 2006 și 2007 că sunt evidențiate în contabilitate și în registrul jurnal operațiuni contabile ce reflectă plăți în numerar din registrul de casă în sumă de lei, având ca document justificativ un protocol încheiat între părți, care nu îndeplinește condițiile de document justificativ. O asemenea constatare a organului de control este contrară dispozițiilor legale și documentelor prezentate de petentă întrucât contractul de cesiune de creanță respectă cerințele legale prevăzute de art.1391 și urm. din Codul civil. Reclamanta fiind interesată în recuperarea creanței a cumpărat prin protocol creanța stabilită prin contractul de cesiune și înregistrată în contul „debitori diverși” a debitului în sumă de lei de la debitoarele cedate Consiliul Local și Primăria Pe măsură ce se încasa creanța, urmau să se înregistreze cheltuielile aferente acesteia, cu stabilirea impozitului pe profit corespunzător.

Organul de control fiscal a stabilit un impozit pe profit în sumă de lei și majorări de întârziere în sumă de lei, fără a avea o bază legală. Astfel, reclamanta nu avea activitate de creditare bancară și ca orice societate comercială cu răspundere limitată și în conformitate cu prevederile Legii nr.82/1991 a contabilității, a înregistrat corect în contul 461 – „debitori diverși” suma de lei. Într-o atare situație, petenta a procedat legal, iar sumele la care face referire organul fiscal nu se justifică.

S-a reținut că potrivit legii documentele justificative trebuie să cuprindă următoarele elemente principale: denumirea documentului, denumirea și sediul persoanei juridice care întocmește documentul; numărul și data întocmirii acestuia; menționarea părților care participă la efectuarea operațiunii economice; conținutul operațiunii economice și dacă este cazul, temeiul legal al efectuării acesteia; defalcările cantitative și valorice aferente operațiunii efectuate; numele și prenumele, precum și semnăturile persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, după caz; alte elemente menite să asigure consemnarea completă a operațiunilor efectuate. Aceste condiții prevăzute de art.6 alin.2 din Legea nr.82/1991 a contabilității sunt îndeplinite de facturile la care face referire organul de control, respectiv nr., și ca atare, stabilirea unor obligații fiscale suplimentare nu se justifică.

De asemenea, s-a reținut că în ce privește corectarea erorilor materiale efectuate în condițiile prevăzute de lege, aceasta este în măsură să justifice apărările petentei cu privire la plata sumei de lei – impozit pe venituri ale persoanelor fizice și lei – majorări de întârziere în baza dreptului de deducere asupra sumei de lei – reprezentând cheltuială cu cumpărarea de creanță, conform contractului de cesiune nr.2005.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs Direcția Generală a Finanțelor Publice Vâlcea solicitând admiterea acestuia, modificarea sentinței și respingerea contestației ca neîntemeiată.

În motivare se arată că așa cum a reținut organul de inspecție fiscală, petenta a modificat în mod frecvent metoda de ieșire a mărfurilor din gestiune nerespectând pct.131 alin 6 și 7 din OMF 1752/2005. Suma de lei a fost înregistrată eronat, fără respectarea disp.art.19 alin.1 din Legea nr.571/2003.

Fără a avea la bază documente justificative, petenta a diminuat masa profitului impozabil și a impozitului pe profit de plată, facturile de livrare menționate fiind

înregistrate eronat ca prestare de servicii, fără a înregistra și cheltuiala cu livrările de materiale din același an 2005. Facturile de livrare trebuiau înregistrate în perioada la care se referă iar cheltuiala aferentă anului 2005, înregistrată în anul 2006 este nedeductibilă fiscal, deoarece trebuie respectat principiul independenței exercițiilor financiare.

De asemenea se invocă principiul permanenței metodelor, care presupune continuitate în aplicarea regulilor normelor și metodelor de evaluare, înregistrare în contabilitate și prezentare a elementelor patrimoniale și a rezultatelor cu asigurarea compatibilității în timp a informației contabile.

În ce privește cheltuielile nedeductibile, în valoare de lei se susține că în anul 2005 societatea a înregistrat în evidența contabilă cheltuieli de telefonie mobilă facturi emise pe persoana fizică . Or, potrivit art.21 alin.4 lit.f) din Codul fiscal nu sunt cheltuieli deductibile cheltuielile înregistrate în contabilitate care nu au la bază un document justificativ potrivit legii prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, potrivit normelor.

Sunt invocate de asemenea dispozițiile pct.2.3 și 2.4 din Ordinul nr.306/2002 pentru punerea în aplicare a prevederilor art.6 alin.2 din Legea contabilității. Or în speță beneficiarul nu este societatea comercială ci o persoană fizică, astfel că facturile de telefonie nu îndeplinesc cerința legală pentru a fi document justificativ.

Cheltuielile nedeductibile în sumă de lei înregistrate în evidența contabilă în anul 2007 ca servicii executate de terți, racordarea la rețeaua de gaze, nu au fost motivate de contestații astfel că această sumă nu putea fi cenzurată în contestația formulată.

Accesoriile de lei aferente impozitului pe profit în sumă de lei, sunt datorate pentru aceleași argumente ca și cele susținute în sprijinul datoriei privind impozitul pe profit în sumă de lei.

Impozitul pe alte venituri ale persoanelor fizice în valoare de lei este datorat potrivit art.78 alin.2 din Legea nr.571/2003 potrivit căroră, veniturile care nu se încadrează în art.41 lit.a)-h), altele decât veniturile neimpozabile în conformitate cu titlul menționat sunt venituri din alte surse, impozitate cu 16% asupra venitului brut și se virează la bugetul de stat până la 25 ale lunii următoare celei în care a fost reținut.

În cauză, în lunile - 2006 și 2007 petenta a înregistrat ridicări în numerar din casieria societății în sumă totală de lei fără documente justificative, cu încălcarea art.6 alin.1 din Legea nr.82/1991.

În ce privește suma înscrisă în solul cotului 461, care face parte din categoria activelor circulante se susține că instanța de fond a calificat-o greșit ca fiind o cheltuială care nu trebuia impozitată. Or, petenta a ridicat în numerar din casieria societății sumele, fără a efectua o operațiune de creditare.

Accesoriile de lei, aferente impozitului pe alte venituri ale persoanelor fizice în sumă de lei sunt datorate în condițiile și pentru aceleași considerente ca și debitul care le-a generat, în virtutea regulii *accessorium sequitur principale*.

SC a formulat întâmpinare solicitând respingerea recursului ca nefondat, având în vedere faptul că nu s-a specificat de către recurentă pentru ce considerente expertiza efectuată nu este valabilă.

Analizând sentința atacată prin prisma criticilor invocate curtea, cu majoritate, constată că recursul este întemeiat urmând a fi admis și modificată sentința în parte, pentru considerentele ce urmează:

În raportul de inspecție fiscală din .2008, au fost reținute rezultatele verificării societății SC pe perioada: 1. .2005 -

.2008 pentru impozit pe profit; .2005 - 2008; TVA, impozit pe salarii, pe venituri din dividende, impozit pe venituri din alte surse etc.; .2007 - .2008 contribuția la fondul de garantare pentru plata creanțelor sociale; .2006 - .2008 indemnizații și concedii pentru persoane fizice și juridice.

S-a reținut că societatea datorează: un impozit pe profit stabilit suplimentat de lei cu accesoriile în valoare de lei, TVA suplimentar de lei cu accesorii și lei, impozit suplimentar pe venituri din alte surse de 12143 lei și majorări de lei.

A fost emisă decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare, atacată de către petentă în fața organului administrativ, fiind emisă decizia nr. / .2008, prin care a fost respinsă contestația ca neîntemeiată, respectiv ca nemotivată pentru suma de lei și admisă pentru suma de lei impozit pe profit (f.).

Se constată că la formularea contestației împotriva deciziei de impunere nr. / .2008 au fost avute în vedere numai sumele reprezentând impozit pe profit și majorări aferente, determinate de nerețineră a sumei de lei ca deductibilă, precum și impozit pe veniturile persoanelor fizice și majorările aferente. De asemenea, pentru impozitul pe profit, în prezenta contestație nu au mai fost invocate aspecte legate de baza de impunere de lei, care a determinat un impozit suplimentar de lei, astfel că în fața instanței nu se pot avea în vedere aceste sume, care pe fondul lipsei de dovezi contrare vor fi menținute așa cum a stabilit stabilite de organele fiscale prin decizia atacată.

Aceste sume sunt menționate detaliat în motivele de recurs, respectiv lei și 11827 lei, pe care instanța de fond nu le putea analiza, nefiind contestate, în cerere petenta aducând critici numai în ce privește rețineră a sumei de lei ca nedeductibilă. Instanța a analizat în tot decizia de impunere, considerând eronat că suma de lei reprezintă baza de impunere pentru toată suma de lei impozit pe profit suplimentar, care a determinat la rândul său accesorii de lei.

Cheltuielile de telefonie mobilă și suma de lei, achitată pentru realizarea obiectivelor de investiție, pentru care organul fiscal a determinat un impozit pe profit suplimentar de lei (f.) nu au fost susținute cu dovezi în fața organului fiscal care a emis decizia nr. / 2008 (f.), reținându-se că aceste capete ale contestației nu au fost motivate în fapt și în drept și nici susținute cu dovezi contrarii celor reținute de organul fiscal.

De altfel și expertul cauzei a reținut ca fiind deductibilă fiscal suma de lei iar nu integral suma de lei cât s-a determinat ca bază impozabilă stabilită suplimentar în decizia atacată. Ca atare, diferența de impozit de la lei a fost stabilită justificat astfel că sub aceste aspect decizia atacată se va menține.

Expertiza contabilă efectuată în cauză a fost contestată de către intimata DGFP Vâlcea, obiecțiunile fiind admise, dispunându-se prin încheierea din 14.11.2009 refacerea raportului de expertiză contabilă pentru a se răspunde la obiecțiuni.

Raportul refăcut a fost depus la dosar la .2009, noile obiecțiuni fiind admise la .2009, expertul răspunzând la .2009 la fiecare obiecțiune, detaliat (f.).

La noul termen acordat raportul de expertiză nu a mai fost contestat de nici una din părți.

Față de probele administrate se constată că primul aspect care interesează pentru stabilirea impozitului pe profit și a majorărilor de întârziere aferente este reprezentată de caracterul nedeductibil fiscal al sumei de lei.

Temeiul de drept pentru care a fost stabilit impozit pe profit suplimentar în sarcina intimitei, este dat de art. 21 alin. 4 lit. f) din Codul fiscal potrivit căruia nu sunt deductibile cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor. S-a avut în vedere faptul că ieșirea din gestiune a mărfurilor sau materialelor nu este justificată decât pentru suma de lei restul de lei reprezentând cheltuială nedeductibilă. Nu s-a avut în vedere fondul problemei, respectiv caracterul deductibil al sumei ci numai nerespectarea formelor contabile, existența documentelor justificative, pentru aceste cheltuieli.

Se constată că în lucrarea de expertiză (f. și) se arată că documentele întocmite pentru justificarea sumei în discuție prezintă documente justificative.

La dosar au fost depuse facturi, însoțite de anexe și bonuri de consum colectiv (f.), analizate de către expert care arată că serviciile au fost executate în temeiul unui contract și a proceselor verbale de recepție, cheltuielile fiind efectuate conform dispozițiilor de șantier, fiind întocmite facturi și bonuri de consum.

Consumul de materiale neînregistrat a fost corectat ulterior conform standardelor europene de prevăzute în Ordinul nr. 1752/2005, în vigoare la data în discuție. Astfel, potrivit art. 63 din norme este permisă corectarea erorilor contabile, intimata întocmind declarația pentru anul 2005 pe care a corectat-o ulterior rezultând că, prin luarea în considerare și a sumei de lei aceasta nu mai are de plată nicio sumă la bugetul consolidat, deoarece pentru anul 2005 a achitat cu lei mai mult decât datora potrivit declarației. Eroarea a fost descoperită cu ocazia predării evidenței contabile către firma de contabilitate SC SRL, iar nu cu ocazia inventarierii elementelor de activ și pasiv. Organul fiscal a reținut că inventarul de la 2006 nu a fost întocmit potrivit pct. 27 din O. nr. 1753/2004, în vigoare la data respectivă, dar nu a dispus efectuarea unei inventarieri a elementelor de activ și pasiv pentru a stabili realitatea operațiunilor.

Ca atare, pentru aceste operațiuni au fost întocmite documente justificative, iar corectarea erorilor contabile, permisă de reglementările contabile, chiar operată în exercițiul financiar ulterior are în vedere exercițiul precedent. Art. 62 alin. 2 lit. a) din O. nr. 1752/2005 are în vedere evenimentele ulterioare datei bilanțului, în sensul descoperirii unor informații u privire la evenimente care avuseseră deja loc la data bilanțului și care conduc la necesitatea înregistrării în contabilitate a unor venituri sau cheltuieli, pentru prezentarea unei imagini fidele. Descoperirea lor este ulterioară datei bilanțului, astfel că este imposibilă menționarea acestora în contabilitate în cursul exercițiului financiar trecut, când evenimentele respective s-au petrecut.

În ce privește suma de lei bază impozabilă suplimentar pentru impozitul pe alte venituri ale persoanelor fizice, se constată că aceasta a fost determinată fără respectarea prevederilor legale.

Astfel, suma în discuție a fost achitată de către societate în baza contractului de cesiune de creanță din 2005 și protocoalelor acestuia depus la dosar (f.25-31). Prețul cesiunii a fost stabilit la data contractului ca % din valoarea creanței cesionate, pe care petenta s-a angajat conform art. 5 din contract să o achite în tranșe.

Suma a fost menționată în contabilitate potrivit documentelor justificative, protocoale la contractul de cesiune, care întrunesc cerințele art. 2 din O. nr. 1850/2004.

Numerarul achitat cedentului reprezintă indisponibilizarea fondurilor societății, urmând ca în viitor, la finalizarea demersurilor judiciare să înregistreze o creștere sau o pierdere, în funcție de soluțiile pronunțate. Ca atare, această sumă nu poate reprezenta venit impozabil realizat din alte surse, atâta vreme cât reprezintă plata parțială a prețului cesiunii.

Nu se poate reține nici faptul că activitatea desfășurată de petentă se încadrează în prevederile legii bancare, în vigoare la data actului de cesiune, și că aceasta nu ar fi autorizată pentru asemenea activități, devreme ce suma achitată reprezintă prețul cesiunii, care nu se returnează și care nu poate reprezenta o creditare a societății petente.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 312 C.proc.civ. curtea, cu majoritate, va admite recursul, va modifica sentința în parte, în sensul că se va dispune anularea parțială a deciziei de impunere nr. / .2008, fiind înlăturată obligația de plată a sumei de lei impozit pe profit și a penalităților aferente, ca urmare a stabilirii dreptului de deducere pentru suma de lei și se va menține în rest sentința.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DE CIDE**

Admite recursul, formulat de ANAF PRIN DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI RÂMNICU VÂLCEA, cu sediul în Râmnicu Vâlcea, str.G-ral Magheru, nr.17, județul Vâlcea împotriva sentinței nr. / .2009, pronunțată de Tribunalul Vâlcea, în dosarul nr. / /2008, intimată fiind SC SRL, cu sediul în Râmnicu Vâlcea, str. , nr. , județul Vâlcea.

Modifică sentința în parte, în sensul că dispune anularea parțială a deciziei de impunere nr. / .2008 în sensul că înlătură obligarea petentei la plata sumei de lei, impozit pe profit, și a penalităților aferente, ca urmare a stabilirii dreptului de deducere pentru suma de lei.

Menține în rest sentința.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 2010, la Curtea de Apel Pitești – Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Președinte,

Judecător,

Grefier,

Red.
TC/5 ex.
1.2.10
Jud.fond.C

OPINIE SEPARATĂ

Opinia este, în sensul modificării în parte a sentinței pronunțată de instanța de fond pentru considerentele ce se vor detalia.

Astfel, așa cum susține și recurenta, intimata a înregistrat în contabilitate, cheltuieli efectuate cu serviciile de telefonie mobilă, deși facturile fiscale au fost emise pentru persoana fizică.

Intimata, nu putea să deducă cheltuielile făcute de un terț. Nu și-a formulat nici un fel de apărare, pentru a fi exonerată de plata acestei sume.

De aceea, aceste cheltuieli urmează a fi scăzute din suma de lei, reprezentând impozitul pe profit, precum și din celelalte plăți accesorii. Prin deducere, această sumă este de lei și nu este datorată de către intimată, deoarece din probe, a rezultat că din greșeală, nu a plătit impozitul pe profit în anul 2006, plătindu-l în anul următor, în urma unei corecții.

Intimata datorează suma de lei, cu titlu de impozit pe venituri din alte surse, întrucât a înregistrat în contabilitate suma de lei în contul nr.461 „DEBITORI DIVERȘI”, fără a deține documentele justificative, de natura celor prevăzute de legiuitor. La această sumă, au fost calculate în mod corect și majorări de întârziere, în sumă de lei.

Prin contractul de cesiune de creanță nr. / 2005, intimata a cumpărat creanțe litigioase în sumă de USD, cu suma de USD, pe care trebuia să le recupereze de la Consiliul local al Primăriei Municipiului , prin promovarea unor acțiuni judecătorești și ulterior, prin executare silită.

Plata convenției, (USD) trebuia achitată, în intervalul de la data încheierii prezentului contract și până la data la care cesionarea, va demara acțiunea în justiție, „dar nu mai târziu de .2007”, iar diferența (USD), urma să se achite în termenul de maxim de zile, de la data recuperării integrale a creanței.

În convenție, se face vorbire despre niște contracte din anul 2000, care ar fi trebuit înmânate cedentului și care nu se află atașate cauzei, deși dispozițiile art.1392 Cod civil, impun condiția existenței unei creanțe valabile.

De asemenea, era obligatorie potrivit legii și notificarea debitorului cedat, fapt, care de asemenea, nu este dovedit și nici că, intimata, a promovat acțiune judecătorească pentru recuperarea datoriei (fiind din anul 2000, ar fi putut fi și prescrisă).

Prin „Protocoale” depuse (f.), intimata încearcă să dovedească că i-a plătit creditorului cedat mai multe sume, însă nu cele stipulate prin convenție și nici în termenele stabilite. Aceste „protocoale”, nu probează încasarea sumei de către creditoare, întrucât nu sunt urmate de chitanțe de plată.

Față de intervalul mare de timp, în care s-au derulat așa zisele raporturi contractuale, intimata, ar fi trebuit deja să beneficieze de hotărâri judecătorești.

Pe de altă parte, nimic nu o împiedica pe intimată să încheie o convenție fictivă și tot astfel și „protocoalele”, care nu obligă pe nimeni la nimic, iar ulterior, să „rezilieze” pentru a se sustrage de la impozitățile fiscale.

Expertul cauzei, stabilește valabilitatea contractului de cesiune, prin interpretarea textelor de lege trunchiate, din Codul civil, deși aceasta nu intră în atribuțiile sale, fără a face însă trimitere, la dispozițiile legale, cu privire la elementele obligatorii pe care trebuie să le îndeplinească documentele justificative, pentru a se putea face înregistrări contabile, dacă administratorii intimatei au ridicat în numerar, venituri nete, în sumă de lei, în anii 2006 și 2007 și cum explică poziția administratorului, în raport de această sumă (semnarea minutei, ce echivalează cu recunoașterea).

Raportul de inspecție fiscală, reține că, pentru suma de lei, operatorul economic, nu justifică cu documente certe, plățile efectuate (chitanțe care să reflecte plăți în numerar efectuate din registrul de casă sau alte instrumente de decontare bancară),

prevăzute de lege); suma de bani, fiind ridicată, trebuia să se rețină impozitul în cota procentuală de 16%.

Organul de inspecție fiscală, mai reține de asemenea, că instanța, figura în luna 2006, în balanța de verificare cu zero lei, sold în contul 461, în cea din luna 2006, cu suma de lei, fără a exista nici un articol contabil care să justifice această sumă, inclusiv pentru suma de lei, din luna 2008.

Mai reține totodată că „suma de lei, nu poate fi considerată plată efectuată către o anumită persoană juridică, deoarece nu a fost înregistrată în contabilitate ca operațiune contabilă și nu este probată prin nici un document de plată în numerar sau de decontare bancară, prevăzute de lege, care să reflecte plata efectivă”.

Aceste aspect, ar fi trebuit demonstrate de către intimată.

Protocoloalele de care se prevalează intimata, nu îndeplinesc dispozițiile pct.152 alin.3 și 4 din Ordinul nr.1752/2005, pentru aprobarea Reglementărilor Contabile conforme cu Directivele Europene, coroborate cu art.6 din Legea nr.82/1991 (legea contabilității).

Pentru considerentele arătate, sentința de fond trebuia modificată în parte.

Judecător,